

Arrest

nr. 220 124 van 23 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op arrest van 14 december 2018 met nr. 214 050 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 augustus 2017 wordt hij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

1.2. Op 12 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Malan (district Gozara, provincie Herat), de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtou te zijn van origine en deel uit te maken van de Nurzai stam. U woonde hier samen met uw moeder, broer, zus en oom langs vaderszijde. Uw vader woont reeds lange tijd in Moskou, Rusland. Intussen staat het huis leeg. Enkele jaren voor uw vertrek is uw oom langs vaderszijde gedood. Intussen, sinds uw vertrek uit Afghanistan, is ook de rest van uw gezin verhuisd naar het aangrenzende dorp Ziorat Ja waar ze wonen bij uw neef, zijn moeder, zijn twee broers en zijn twee zussen. U werkte in Afghanistan in de landbouwsector net als de rest van uw familie.

In het jaar 1390 kwamen er 's nachts mannen van [H.W.] naar uw huis. Uw oom langs vaderszijde, [M.], sliep aan de andere kant van het huis. Plots hoorden u en uw familie lawaai in het huis. Jullie zijn vervolgens naar de kamer van [M.] gegaan maar de mannen van [H.W.] waren al vertrokken. Uw oom werd neergeschoten en stierf ter plaatse. U vernam nadien van uw burens dat ze de daders nog gezien hadden en dat ze zagen dat ze mensen waren van [H.W.]. Tijdens de vlucht van de daders, echter, is 1 van hen gewond geraakt. De dader, [N.A.], werd opgepakt door de politie en kreeg een gevangenisstraf van 15 jaar. Door het onderzoek van de politie nadien kwam u te weten dat [W.A.] en [N.] eveneens aanwezig waren in de nacht dat uw oom, [M.], vermoord werd. Een jaar nadien was u net vertrokken om boodschappen te doen en u bevond zich nog in uw dorp wanneer een auto van [H.W.] plots naast u is gestopt. Er bevonden zich 3 mannen in de auto met sjalen rond hun gezicht. Zij vroegen u om in te stappen in hun auto. U weigerde en werd vervolgens bedreigd met een mes. U wist weg te raken maar u raakte gewond aan uw arm. U bent vervolgens weggelopen langs kleine straten en landbouwgronden. Die persoon had ook een vuurwapen en heeft geschoten maar u weet niet of het in de lucht was of echt naar u toe. Na een aantal straten bent u uiteindelijk gevallen en verloor u het bewustzijn. U werd opnieuw wakker in het ziekenhuis. Nadat u nog een week of 2 in het ziekenhuis verbleef, ging u opnieuw naar huis. De volgende 5-6 maanden durfde u niet naar buiten te gaan. Na deze periode van 5-6 maanden vroeg u uw reispaspoort in 1392 aan en 6 maanden later, in hetzelfde jaar ontving u het paspoort. Hierna bleef u nog 2 jaar in Afghanistan. Omdat er intussen geen incidenten meer plaatsvonden, dacht u dat uw probleem misschien opgelost was. In het jaar 1394 kwam [H.W.] om het leven. De imam van jullie moskee, [H.H.], kwam bij u thuis langs om te melden dat de mensen van [H.W.] u beschuldigen van spionage omdat ze denken dat [H.W.] om het leven kwam doordat u die informatie zou hebben doorgegeven om wraak te nemen. Meteen hierna plande u uw vertrek. In die periode zag u die auto die naar jullie huis reed dus u bent vertrokken. Toen u naar de grote baan ging, zag u opnieuw die auto. U heeft zich dan gehaast naar het busstation waar u een ticket kocht richting Nimruz en dan bent u vertrokken. U kwam op 20/11/2015 aan in België en op 4/12/2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw herkomst legde u de volgende documenten voor: uw taskara en uw reispaspoort. Verder bracht u geen documenten mee. U verklaart onderweg documenten verloren te zijn die te maken hadden met uw problemen.

B. Motivering

U vreest dat u bij uw terugkeer vermoord zal worden door de mannen van [H.W.] nadat uw oom door [H.W.] werd vermoord. Een jaar na de dood van uw oom werd u zelf aangevallen en verwond door 3 mannen die in een auto van [H.W.] zaten. Toen u 3 jaar later vernam dat [H.W.] gestorven was en toen uw imam [H.H.] u kwam melden dat u door het overlijden van [H.W.] gezien werd als spion door de mannen van [H.W.], besloot u te vluchten. De dag van uw vlucht zag u diezelfde auto van [H.W.] nogmaals.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de vervolging tegen uzelf en uw familie door [H.W.] dermate onwaarschijnlijk en vaag zijn dat aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht.

U zegt dat u en uw familie problemen hadden met [H.W.] en de mannen van [H.W.], omwille van een vijandschap dat begonnen is met de dood van uw oom in het jaar 1390 (2011) en dat dit nog steeds gaande is. U legt echter zeer vage verklaringen af met betrekking tot het concrete vijandschap tussen uw familie en [H.W.]. Zo is het merkwaardig dat u op geen enkel moment concreet kan vertellen over de oorzaak van dit vijandschap tussen uw oom en [H.W.] (CGVS, p. 10) en dat u evenmin weet waarom net uw oom problemen gehad zou kunnen hebben. Wanneer hierover wordt doorgevraagd, zegt u dat niemand in het dorp iets wist en dat u evenmin informatie kon verkrijgen in het politiehooftkwartier (CGVS, p. 10). Wanneer u gevraagd wordt of uw oom eerder reeds problemen had gehad, antwoordt u bevestigend en zegt u dat hij verschillende keren bedreigd is geweest en dat hij dreigbrieven ontving. U kan echter niets vertellen over de concrete inhoud van deze bedreigingen en u corrigeert zichzelf later door te stellen dat het 1 dreigbrief was (CGVS, p. 10). U weet niet wanneer of hoe deze brief bezorgd werd (CGVS, p. 11) en zelf zag u deze brief nooit. U stelt dat uw oom hierover niet verteld heeft en dat hij alles voor zichzelf heeft gehouden. Hij vertelde enkel aan uw broer dat er een dreigbrief was zonder bijkomende uitleg te geven. Uw oom heeft hier ook nooit iets van verteld aan zijn broer, uw vader (CGVS, p. 10). Het is merkwaardig dat uw oom nooit de noodzaak voelde om hierover te vertellen aan uw familie gezien de klaarblijkelijk verregaande repercussies die dit voor hem en zijn familie heeft gehad. Verder kan er evenmin ingezien worden dat uw oom problemen had omwille van zijn job als leraar op uw school. Zo heeft u geen weet van andere leerkrachten op uw school die problemen hadden. De school zelf had evenmin problemen volgens u. U heeft verder ook geen weet van andere mensen in het dorp die problemen hadden met de taliban (CGVS, p. 11). Een dermate onwetendheid betreffende de redenen waarom uw oom en nadien ook uzelf geïsoleerd en vervolgd werden komt zeer bevreemdend over in het licht van de aanzienlijke periode waarin uw familie omwille van uw oom werd vervolgd. Door dit geheel aan vage verklaringen kan dus niet ingezien worden waarom u en uw familie problemen hadden met [H.W.].

Naast uw oom zegt u dat uzelf ook aangevallen werd door de taliban. Er dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de manier waarop u aangevallen werd door de taliban weinig overtuigend zijn.

In de eerste plaats werd er een inconsistentie opgemerkt omtrent de aanval tegen u toen u op weg was om boodschappen te doen in de stad. U werd in het jaar 1391 aangesproken door 3 talibanleden in een auto. Vervolgens werd u bedreigd met een mes. U slaagde erin om weg te lopen maar raakte hierbij verwond aan uw arm. U zegt in uw vrij relaas dat er geschoten werd terwijl u wegliep maar dat u niet wist of er in de lucht geschoten werd of naar u (CGVS, p. 12). Later in het gehoor zegt u plots dat ze u toen in uw voet geschoten hebben (CGVS, p. 14). Dit is opvallend gezien het feit dat u eerder verklaarde dat u niet wist of er naar u geschoten werd of niet. Er zou toch verwacht kunnen worden dat u hier tijdens uw vrij relaas reeds melding van gemaakt zou hebben, zeker gezien u aanhaalde dat er geschoten werd. Hiermee samenhangend is het ook merkwaardig dat u uiteindelijk wist te ontsnappen ondanks het feit dat u door schoten verwond raakte aan uw voet maar nadien nog langs verschillende straten en landbouwgronden kon wegvlugten en pas 'na zoveel straten' flauwviel (CGVS p.12). Deze elementen maken het moeilijk om in te zien dat de feiten zich op deze manier hebben voorgedaan. Opvallend hierbij is dat u nog geruime tijd na dit incident in uw woning bleef wonen in het licht dat u door invloedrijke en klaarblijkelijk gewelddadige mensen in uw regio geïsoleerd werd.

Hiernaast legde u een opvallend tegenstrijdige verklaring af betreffende het incident dat plaatsvond op de laatste dag dat u in uw huis in Malan verbleef. Wanneer hier voor het eerst naar gevraagd wordt in het begin van het gehoor bij CGVS, zegt u dat u de laatste keer in uw dorp was in het jaar 1394 toen ze u 's nachts hebben aangevallen. Deze aanval was gepland door veel personen van [H.W.]. U bevestigt nadien nogmaals dat u na deze aanval meteen het land verliet (CGVS, p. 6). Later in het gehoor stelt u plots dat u gehoord had dat u beschuldigd werd als spion naar aanleiding van de dood van [H.W.] en dat u meteen hierna besloot om te vluchten. De dag dat u wou vertrekken heeft u opnieuw de auto van [H.W.] gezien die naar jullie reed. U bent vervolgens vertrokken. Eens aan de grote baan zag u deze auto opnieuw. U snelde naar het busstation vanwaar u de bus nam naar Nimruz (CGVS, p. 12). Wanneer u gevraagd wordt wanneer dit precies gebeurde, zegt u dat het namiddag was (CGVS, p. 16). Deze twee gebeurtenissen worden dus allebei omschreven als het laatste incident dat plaatsvond voor uw vertrek uit uw dorp en vonden op verschillende momenten van de dag plaats. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat dit niet klopt en dat u met deze eerste aanval 's nachts verrees naar het incident met uw oom. Deze verklaring is onvoldoende gezien het feit dat u uitdrukkelijk melding maakte van het jaar 1394 (CGVS, p. 16, 6), terwijl uw oom stierf in 1390. Deze de facto ontkenning van uw eerste verklaring is een ontoereikende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten wordt hierdoor in grote mate verder ondermijnd.

Verder zegt u eveneens dat u na het overlijden van [H.W.] als spion werd gezien door de mannen van [H.W.] (CGVS, p. 12). Gezien uw volledige onwetendheid betreffende de reden als zou uw oom vermoord zijn, uw weinig geloofwaardige verklaringen aangaande de door u ondergane vervolgingsfeiten, het lange tijdsverloop tussen de dood van uw oom en de dood van [H.W.], namelijk 4 jaar, kan moeilijk worden aangenomen dat u plots zonder directe aanleiding of activiteiten van uwentwege - u zegt namelijk dat u onterecht (CGVS, p. 16) beschuldigd werd van informatie doorgegeven te hebben aan de overheid - van spionage wordt beschuldigd en men hierom niet enkel u maar uw volledige familie wenst te doden (CGVS, p. 15).

Bijkomend zegt u dat uw broer 4 jaar na de dood van uw oom – een periode waarin uw broer geen problemen kende – plots neergeschoten werd in Mazar-i-Sharif en hierdoor verlamd raakte (CGVS, p. 8) rond de tijd dat u zich in Nimruz bevond (CGVS, p. 15). Ook dit incident lijkt in het licht van voorgaande weinig waarschijnlijk, te meer zij volgens uw verklaringen de moeite deden om uw broer in Mazar-i-Sharif op te sporen en te verwonden terwijl enkel u van de spionage beschuldigd werd (CGVS, p. 16).

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Herat province van 18 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan, is grotendeels in handen van de overheid en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Opstandelingen zijn voornamelijk actief in welbepaalde insurgent hotspots. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het geweld in de rurale districten neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Opvallend zijn ook de vele security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen. Niettegenstaande bepaalde districten duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Herat regionaal erg verschillend zijn. Zo dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in uw district Gozara relatief stabiel is. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Gozara in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Gozara aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara en reispaspoort bevestigen enkel uw identiteit en herkomst uit het district Gozara, provincie Herat die in deze beslissing niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift.

2.1.1. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in een eerste middel artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) geschonden acht. Over de weigering van de vluchtelingenstatus zet de verzoeker, na een theoretisch betoog, het volgende uiteen:

“(iii) Weerlegging motivering CGVS

Hieronder weerlegt Verzoeker in détail de gronden waarop het CGVS haar negatieve beslissing ten onrechte heeft gesteund.

Samenvattend kan worden gesteld dat het CGVS argumenteert dat Verzoeker inconsistente verklaringen aflegt die aan zijn geloofwaardigheid afbreuk doen en welke twijfel doen rijzen omtrent de waarachtigheid van de ingeroepen vervolgingsincidenten.

Het CGVS argumenteert in haar negatieve beslissing als volgt (Stuk 1, p. 2):

(...)

Het CGVS argumenteert in de eerste plaats dat het merkwaardig is dat Verzoeker niet kan vertellen wat de oorzaak van het vijandschap is tussen Verzoekers oom (i.e. [M.]) en [H.W.]. Verzoeker wenst daarbij op te merken dat het net ter bescherming was van de familie van Verzoeker dat zijn oom (zo) weinig (mogelijk) prijs gaf omtrent de redenen van zijn vijandschap, en dit om de familie niet bloot te stellen aan het enig vijandschap. Het is dan ook voor doeleinden van de beoordeling niet relevant (zoals infra wordt aangetoond) of Verzoeker op de hoogte was van de concrete inhoud van het vijandschap van zijn oom met [H.W.]. Meer van belang, en dit wordt dan ook niet betwist, is dat Verzoekers oom ook daadwerkelijk vermoord werd door de mannen van [H.W.] uit hoofde van het bestaande vijandschap. Bovendien werd in het kader van de raid op Verzoekers oom één van de mannen van [H.W.] gevat (i.e. [N.A.]) en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar. Met andere woorden: dat er een vijandschap bestond tussen Verzoekers oom en (de mannen van) [H.W.] staat vast.

Vervolgens merkt het CGVS op dat Verzoeker rapporteerde dat er sprake was van dreigbrieven. Het CGVS stelde in dat verband dat Verzoeker zichzelf gecorrigeerd zou hebben door te stellen dat er slechts één dreigbrief aan het adres gericht werd van zijn oom. Rekening houdend met de hierboven uiteengezette stellingname van Verzoekers oom - namelijk om de familie minimaal te belasten met het vijandschap - is het dan ook logisch dat Verzoeker nooit inzage gekregen heeft in de brief. Verzoeker heeft dan ook stevast volgehouden dat hij zulke brief nooit gezien heeft, doch enkel over het bestaan ervan gehoord heeft.

Verder argumenteert het CGVS dat er niet kan worden ingezien dat Verzoekers oom problemen had met de mannen van [H.W.] omwille van zijn job als leraar op de school, aangezien Verzoeker ook geen weet heeft van andere leerkrachten die daarmee problemen hadden. Opnieuw wenst Verzoeker op te merken dat het hierbij niet van belang is of zijn oom nu al dan niet problemen had op de school, aangezien aangetoond kan worden - en zulks door middel van het begaan van een moord, hetgeen een ernstige misdaad betreft - dat er wel degelijk een vijandschap bestond (waarvoor dan ook één van de mannen van [H.W.] veroordeeld werd).

Gelet op het voorgaande is Verzoeker derhalve van mening dat de bedreigingen (die uiteindelijk geleid hebben tot de dood van zijn oom) ten aanzien van zijn oom aangenomen dienen te worden.

Daarnaast stelt het CGVS dat ook Verzoeker aangevallen werd door de taliban, maar:

(...)

In de eerste plaats verwijst het CGVS naar het feit dat er een inconsistentie in Verzoekers verhaal zou zijn aangezien Verzoeker naar aanleiding van een aanval door de taliban eerst gezegd zou hebben dat hij niet wist of er in de lucht werd geschoten of naar zichzelf; terwijl Verzoeker later in het verhoor zo hebben verklaard dat er in zijn voet geschoten werd.

Verzoeker wenst in dit verband in eerste instantie op te merken dat het tijdens het verhoor niet toegestaan was om enerzijds de steekwonde en anderzijds de schotwonde waarnaar verwezen wordt in dat incident te laten zien. De bevoegde ambtenaar verklaarde tijdens het verhoor enkel gevolg te willen geven aan hetgeen door een arts of geneesheer vastgesteld wordt. In dat verband verwijst verzoeker thans naar de vaststellingen die geacteerd werden door dokter Vincent Bogaert op 23 oktober 2017 (Stuk 3) en waaruit blijkt dat Verzoeker (i) een litteken heeft ter hoogte van de linker schouder overeenkomend met een oude steekwonde en (ii) een litteken heeft ter hoogte van het bovenbeen overeenkomend met een oude schotwonde. De verwondingen waarnaar Verzoeker in zijn verhoor verwijst, dienen bijgevolg bewezen geacht te worden.

Wat betreft de inconsistentie waarnaar het CGVS verwijst, dient opgemerkt te worden dat de ambtenaar, op het ogenblik deze vragen stelde over het steek- en schietincident, peilde naar de chronologie van het voorval. Wanneer Verzoeker gevraagd werd of hij wist of er op het ogenblik dat hij aan de mannen kon ontsnappen in de lucht werd geschoten, dan wel op hem werd geschoten, kon hij dat natuurlijk niet vaststellen op dat ogenblik aangezien hij aan het vluchten was voor zijn belagers. Het spreekt uiteraard voor zich dat hij uiteindelijk begreep dat zijn belagers rechtstreeks op hem schoten, aangezien hij dan ook door een kogel in zijn bovenbeen² geraakt werd.

² In de beslissing van het CGVS wordt stevast melding gemaakt van "zijn voet", terwijl Verzoeker tijdens het verhoor conséquent wees naar zijn been. Verzoeker begrijpt van de tolk die het Dari machtig is dat het relevante woord in het Dari dat Verzoeker gebruikte om naar het incident te verwijzen in wezen betrekking heeft op het gehele been.

Het CGVS merkt op dat het merkwaardig is dat Verzoeker uiteindelijk nog wist te ontsnappen nadat hij door de schoten geraakt werd en dat het daardoor moeilijk in te zien is dat de feiten zich zo hebben voorgedaan. Verzoeker merkt op dat het geen betoog behoeft dat wanneer men zich achternagezeten

voelt met een optie het leven te laten, men vanzelfsprekend zich met de grootste kracht en moed in veiligheid tracht te brengen (hetgeen gelukkig gelukt is). Het is echter niet omdat men geraakt is door een kogel in het been dat men daardoor niet (verder) zou kunnen vluchten.

Vervolgens verklaart het CGVS in haar beslissing dat er nog een opvallende tegenstrijdige verklaring afgelegd werd met betrekking tot het incident dat plaatsvond op de laatste dag waarop Verzoeker in zijn huis verbleef in Afghanistan. De eerste keer wanneer Verzoeker naar dat incident verwezen zou hebben, zei hij dat dat in het jaar 1394 was toen hij 's nachts aangevallen werd door de mannen van [H.W.] en dat hij onmiddellijk na dat incident zijn huis verliet. Later in het gehoor zou Verzoeker gesteld hebben dat hij beschuldigd werd als spion nav de dood van [H.W.] en dat hij hierdoor besloot te vluchten, en dat hij op de dag dat hij wilde vertrekken tot tweemaal toe de auto van [H.W.] had gezien en dat deze incidenten plaatsvonden in de namiddag. CGVS stelde dat deze beide voorvallen omschreven werden als het laatste incident dat plaatsvond voor zijn vertrek uit zijn dorp, waarbij opgemerkt werd dat het vreemd was dat het zogezegd de ene keer 's nachts was en de andere keer 's namiddags. Toen het CGVS Verzoeker 'confronteerde' met deze zogenaamde tegenstrijdigheid heeft Verzoeker terecht gesteld dat dit niet klopte. Er dient namelijk een onderscheid te worden gemaakt tussen het (tijdelijke) vertrek van zijn huis dat Verzoeker georganiseerd heeft naar aanleiding van de aanval op zijn oom enerzijds (hetgeen zich afspeelde in 1390 en waarna Verzoeker enkele maanden nadien terugkwam naar zijn woning) en het(definitieve) vertrek van zijn huis dat Verzoeker voltrok nadat hij beschuldigd werd als spion en tot tweemaal toe de wagen van [H.W.] zag. Het is dan ook onbegrijpelijk dat het CGVS de opsplitsing van deze twee gebeurtenissen door Verzoeker afdoet als een "ontoereikende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Er kan dus geenszins aangeknoopt worden bij de stelling van het CGVS dat de geloofwaardigheid van de door Verzoeker aangehaalde feiten daardoor in grote mate ondermijnd worden.

Ten slotte stelde het CGVS:

(...)

Hierop verwijst Verzoeker naar hetgeen hierboven reeds aangetoond werd inzake het vijandschap tussen zijn oom en [H.W.]. Indien vaststaat dat de oom van Verzoeker vermoord werd door de mannen van [H.W.] (waarvoor één van de mannen van [H.W.] ook veroordeeld werd), is geen andere of bijkomende aanleiding nodig dan de dood van [H.W.] zelf om het slachtoffer te worden van bedreigingen. Het is namelijk zo dat Verzoeker in zijn gehoor aangetoond heeft dat de mannen van [H.W.] ook na het incident waarbij Verzoekers oom vermoord werd nog bedreigd werd door de Taliban. Indien vervolgens [H.W.] vermoord wordt, ligt het bijgevolg voor de hand dat de handlangers van [H.W.] "op zoek gaan naar de schuldige". Zeker wanneer het vijandschap vaststond met de familie van Verzoeker (waarvoor Verzoekers oom reeds het leven moest laten) is het logisch dat de handlangers van [H.W.] uitgerekend op zoek gaan naar personen die verbonden zijn met zulk vijandschap en vervolgens uitkomen bij Verzoeker die reeds eerder het voorwerp was van bedreigingen geuit door de Taliban en diens familie.

(iv) Besluit

Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat de beweerde inconsistenties, logisch verklaard kunnen worden en verder ook dat Verzoeker net aannemelijk maakt dat hij het voorwerp is van bedreigingen en daden van lichamelijk geweld (Stuk 3). Bovendien is de aandacht die werd geschonken aan mogelijke inconsistente verklaringen van Verzoeker disproportioneel zwaar. De veronderstellingen waarop het CGVS zich baseert, en de besluiten die zij daaruit trekt, kloppen dan ook niet.

Verzoeker bevindt zich uit wat voorafgaat in de situatie van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en men dient hem dan ook de status van vluchteling toe te kennen."

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in een tweede middel artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Over de weigering van de subsidiaire bescherming zet verzoeker, na een theoretisch betoog, het volgende uiteen: "Uit het gehoor blijkt dat Verzoeker afkomstig is uit Malan hetgeen gelegen is in de provincie Herat en meer bepaald in het district Guzara. Op basis van het "EASO Country of Origin Information Report - Afghanistan - Security Situation - November 2016", pagina 160-161 (Stuk 4), blijkt dat de veiligheidssituatie de laatste jaren verslechterd is en dat van 1 september 2015 tót en met 31 mei 2016 er in de provincie Herat 496 (geregistreerde) veiligheidsincidenten hebben plaatsgevonden.

Daarenboven blijkt uit "EASO Country of Origin Information Report - Afghanistan - Security Situation - November 2016", pagina 160-161 (Stuk 4) dat van alle 16 districten die Herat rijk is, het district Guzara (waar Verzoeker vandaan komt) het op twee na hoogste aantal veiligheidsincidenten heeft."

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn beroep volgende stukken toe:

- stuk 3: een medisch attest van 23 oktober 2017;
- stuk 4: EASO COI Report: Afghanistan – Security Situation, november 2016, p. 160-161.

2.2.2. Op 21 november 2018 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation update, mei 2018;
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is van Pashtounse origine. Hij verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Malan in het district Gozara gelegen in de provincie Herat. Verzoeker vreest bij zijn terugkeer naar Afghanistan te worden vermoord door de mannen van talib H.W. nadat zijn oom door H.W. werd vermoord. Een jaar na de dood van zijn oom, werd de verzoeker zelf aangevallen en verwond door drie mannen die in een auto van H.W. zaten. Toen de verzoeker drie jaar later vernam dat H.W. gestorven was en toen imam H.H. hem kwam melden dat hij door het overlijden van H.W. werd gezien als spion door zijn mannen, besloot verzoeker te vluchten. De dag van zijn vlucht zag verzoeker opnieuw de auto van H.W.

2.4.2.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 14, map met 'documenten'):

- zijn taskara;
- zijn reispaspoort.

De Raad stelt vast dat deze documenten enkel de identiteitsgegevens van verzoeker bevestigen, die niet worden betwist. De documenten maken echter op zich verzoekers vluchtrelaas niet aannemelijk.

2.4.2.3. Thans voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift een medisch attest van 23 oktober 2017 (stuk 3). Hierin kan worden gelezen:

- *Litteken thv li schouder overeenkomend met oude steekwonde.*
- *Litteken re bovenbeen overeenkomend met oude schotwonde."*

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) stelt in zijn rechtspraak dat in het asielrecht aan medische stukken een passend gewicht moet worden toegekend (o.m. EHRM (GK), 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C./Zweden, § 55, EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M./Frankrijk, §§ 39-41 en EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/11, K.K./Frankrijk).

Evenwel heeft het EHRM ook volgende nuancering in zijn rechtspraak gebracht: "[...] However, leaving aside deportations to countries where the general situation is sufficiently serious to conclude that the return of any refused asylum seeker thereto would constitute a violation of Article 3 of the Convention, the Court acknowledges that in order for a State to dispel a doubt such as mentioned in R.C. v. Sweden, the State must at least be in a position to assess the asylum seeker's individual situation. However, this may be impossible, when there is no proof of the asylum seeker's identity and when the statement provided to substantiate the asylum request gives reason to question his or her credibility. Moreover, as stated above, the Court's established case-law is that in principle it is for the person to be expelled to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he or she would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it. Accordingly, the Court considers that where an asylum seeker, like the first applicant, invokes that he or she has previously been subjected to ill-treatment, whether undisputed or supported by evidence, it may nevertheless be expected that he or she indicates that there are substantial and concrete grounds for believing that upon return to the home country he or she would be exposed to a risk of such treatment again, for example because of the asylum seeker's political activities, membership of a group in respect of which reliable sources confirm a continuing pattern of ill-treatment on the part of the authorities, a pending arrest order, or other concrete difficulties with the authorities concerned. (...)" (EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09, I. t. Zweden, § 62).

Opdat een Staat elke twijfel over een reëel risico op hernieuwde foltering of een onmenselijke behandeling kan wegnemen, moet deze Staat aldus op zijn minst de mogelijkheid hebben om de individuele situatie van een asielzoeker te beoordelen. Dit kan echter onmogelijk gemaakt worden indien er geen bewijs is van de identiteit van de asielzoeker of wanneer de verklaringen van de asielzoeker ongeloofwaardig zijn. Bovendien is het vaste rechtspraak van het Hof dat het in beginsel aan de asielzoeker toekomt om voldoende bewijs voor te leggen om aan te nemen dat hij in geval van een verwijdering naar zijn land van herkomst aldaar een reëel risico op foltering of onmenselijke behandeling loopt. Enkel als dergelijk bewijs voorligt, komt het aan de overheid toe om elke twijfel hierover te weerleggen. Bijgevolg, indien een asielzoeker verklaart dat hij reeds werd gefolterd of onmenselijk werd behandeld, al dan niet ondersteund met bewijs, mag niettemin worden verwacht dat hij aantoont dat er zwaarwegende en concrete gronden zijn om aan te nemen dat bij terugkeer naar het land van herkomst hij het risico zal lopen om opnieuw te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, toch kunnen mutatis mutandis uit voormelde rechtspraak nuttige richtlijnen worden afgeleid voor het gewicht dat aan medische attesten in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas moet worden gegeven en dit zowel wat betreft de eventuele eerdere vervolging als de eventuele eerdere ernstige schade (zie ook artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 4, lid 4 van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit paragraaf 62 van het arrest I. t. Zweden kan worden afgeleid dat een medisch bewijs enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan worden aangenomen dat een terugkeer naar het land van herkomst

een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om een twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

De Raad wijst erop dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de littekens van een patiënt. Hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht.

Een medisch attest volstaat op zich dan ook niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk medisch attest moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker hierover. Daarbij moet worden nagegaan of door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde medische attest voldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de vastgestelde littekens het gevolg zijn van verwondingen die werden toegebracht in het kader van een vijandschap met H.W. en de taliban, zoals verzoeker verklaart.

2.4.2.4. Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen ter staving van zijn beschermingsverzoek, moet de Raad vaststellen dat de voormelde documenten omwille van bovenvermelde redenen in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging door H.W. en de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.4.2.5. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas.

Dit standpunt berust op de twee vaststellingen, met name: (i) verzoeker legt zeer vage verklaringen af met betrekking tot de concrete vijandschap tussen zijn familie en H.W.; en (ii) verzoekers verklaringen over zijn vervolging door de taliban zijn weinig overtuigend.

2.4.2.6. Wat betreft de vaststelling dat verzoeker zeer vage verklaringen aflegt met betrekking tot de concrete vijandschap tussen zijn familie en H.W., blijkt uit verzoekers verklaringen dat deze vijandschap zou zijn begonnen met de dood van zijn oom in het jaar 1390 (2011) en dat dit conflict nog steeds gaande zou zijn. Evenwel blijkt uit verzoekers gehoor dat hij op geen enkel moment concreet kan vertellen over de oorzaak van deze vijandschap tussen zijn oom en H.W. en dat hij evenmin weet waarom net zijn oom problemen zou hebben gehad. Uit de verklaringen van de verzoeker blijkt niet dat zijn oom problemen had omwille van zijn job als leraar. Verzoeker heeft immers geen weet van andere leerkrachten op de school die problemen hadden. De school zelf had evenmin problemen volgens verzoeker. Verzoeker heeft ook geen weet van andere mensen in het dorp die problemen hadden met de taliban (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 10-11). Wanneer hierover wordt doorgevraagd, zegt verzoeker dat niemand in het dorp iets wist en dat hij evenmin informatie kon verkrijgen in het politiehooftkwartier.

De Raad acht deze verklaringen weinig aannemelijk. Gelet op het feit dat volgens verzoeker de vijandschap tussen zijn familie en H.W. is begonnen door de moord op zijn oom en deze vijandschap aan de grondslag ligt van verzoekers vrees voor vervolging en dus behoort tot de kern van zijn vluchtrelaas, mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker en zijn familie enige kennis zouden hebben over de oorzaak van de problemen tussen zijn oom en H.W.

Om deze redenen kan verzoeker dan ook niet worden gevolgd in de stelling dat de redenen voor de vijandschap niet relevant zijn voor de beoordeling van zijn beschermingsverzoek. Verzoekers uitleg dat niemand in het dorp iets wist en dat hij geen inlichtingen kreeg van de politie, overtuigt evenmin omdat verzoeker eveneens verklaart dat een handlangster van H.W., betrokken bij de moord op zijn oom, tot 15 jaar gevangenisstraf werd veroordeeld. Dit betekent dat er een onderzoek en een proces zijn geweest. De Raad acht het weinig aannemelijk dat in de loop van dit onderzoek en proces geen verdere inlichtingen naar boven zouden zijn gekomen over de motieven achter de moord op verzoekers oom. Bovendien spreekt verzoeker zichzelf tegen. Hij stelt, enerzijds, dat hij naar het politiehooftkwartier is geweest en dat niemand iets heeft gezegd. Anderzijds verklaart hij dat na het onderzoek de politie aan zijn familie vertelde dat de aanvallers met drie waren en dat hun namen werden meegedeeld. Het is

weinig coherent dat de politie wel de namen van de aanvallers zou meedelen maar niet de motieven achter de moord of hier niets over zou weten.

Verzoeker kan verder uit het feit dat de moord op zijn oom en de daaruit volgende veroordeling tot 15 jaar gevangenisstraf niet uitdrukkelijk worden betwist in de bestreden beslissingen, niet afleiden dat de vijandschap tussen zijn oom en H.W. vaststaat. Het is zeer onwaarschijnlijk dat verzoeker en zijn familie worden meegesleurd in een vijandschap met de talib H.W. zonder dat zij enig idee zouden hebben over de redenen die aan deze vijandschap ten grondslag liggen. Dit doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als zou er een vijandschap geweest zijn tussen zijn oom en H.W. die is geresulteerd in de moord op zijn oom.

Wat de dreigbrief betreft die de oom van de verzoeker op een gegeven moment kreeg, stelt de Raad vast dat verzoeker niets kan vertellen over de concrete inhoud van deze bedreigingen. Hij weet ook niet wanneer of hoe deze brief bezorgd werd en zelf zag hij deze brief nooit. Zijn oom zou enkel aan zijn broer hebben verteld dat er een dreigbrief was zonder bijkomende uitleg te geven. Verder heeft zijn oom hier ook nooit iets over verteld aan zijn broer, de vader van de verzoeker (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 10-11).

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn oom zijn familie minimaal wilde belasten met zijn problemen zodat het logisch is dat hij nooit inzage in de brief heeft gekregen. Verzoeker herhaalt hiermee in wezen wat hij reeds eerder verklaarde tijdens zijn gehoor, met name dat zijn oom alles voor zichzelf heeft gehouden, maar kan hierin niet worden gevolgd. De Raad acht het weinig coherent dat de oom enerzijds wel verzoekers broer zou inlichten dat er een dreigbrief was, doch anderzijds geen verdere uitleg hierover zou hebben gegeven. Het is bovendien weinig aannemelijk dat de broer van verzoeker de oom niet om verdere uitleg zou hebben verzocht of geen poging zou hebben ondernomen om via een andere weg de nodige inlichtingen te verkrijgen. Ten slotte acht de Raad het weinig overtuigend dat verzoekers oom nooit de noodzaak voelde om meer uitleg te geven aan verzoekers familie over zijn problemen met H.W., en dit zeker nadat hij een dreigbrief ontving, gezien de klaarblijkelijk verregaande repercussies die dit voor hem en zijn familie heeft gehad.

De Raad besluit dan ook dat verzoekers onwetendheid over de redenen waarom zijn oom en nadien ook hijzelf werden geïdoleerd en vervolgd dermate onaannemelijk is in het licht van de aanzienlijke periode waarin verzoeker en zijn familie omwille van zijn oom zouden zijn vervolgd. Het geheel van verzoekers vage verklaringen maakt het onmogelijk om in te zien waarom verzoeker en zijn familie of zijn oom problemen hadden met H.W. Bijgevolg kan de Raad ook niet vaststellen of de voorgehouden vervolging van verzoeker door H.W. kan worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden, met name of de voorgehouden vervolging plaats heeft omwille van ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of een politieke overtuiging.

2.4.2.7. Wat betreft de vaststelling dat verzoekers verklaringen over zijn vervolging door de taliban weinig overtuigend zijn, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker een opvallende tegenstrijdige verklaring aflegt over het incident dat zou hebben plaatsgevonden op de laatste dag dat hij in zijn huis in het dorp Malan verbleef.

Gevraagd wanneer hij voor het laatst effectief in zijn huis in Malan was, verklaarde verzoeker: *“De laatste keer in mijn dorp was de nacht toen ze mij hebben aangevallen. Het was in het jaar 1394. Ik ben weggevlucht en dan gevlucht naar mijn land.”* Gevraagd om het tijdstip te preciseren, verklaarde verzoeker: *“Die datum ken ik niet de maand of datum. De aanval was wel gepland door veel personen van taliban [H.W.]”* en *“Voor het offerfeest. Ongeveer zoiets was het maar de exacte datum ken ik niet. Door die slag herinner ik mij niet alles wat ik heb meegemaakt.”* Nogmaals gevraagd of hij meteen het land verliet, antwoordde verzoeker: *“Ja”*. (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 6).

Later in het gehoor wordt verzoeker nogmaals gevraagd wat er precies gebeurde toen hij de laatste keer in zijn huis was en toen hij zijn huis verliet. Verzoeker verklaarde dan weer dat hij had gehoord dat hij beschuldigd werd als spion naar aanleiding van de dood van H.W. en dat hij meteen hierna besloot om te vluchten. De dag dat hij wilde vertrekken, heeft hij opnieuw de auto van H.W. gezien die naar zijn huis reed. Verzoeker is vervolgens vertrokken. Eens aan de grote baan zag hij deze auto opnieuw. Hij snelde naar het busstation vanwaar hij de bus nam naar Nimruz. (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 12, 15-16). Wanneer verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS wordt gevraagd wanneer dit incident plaats had, zei hij dat het namiddag was (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 16).

Verzoeker legde dus verklaringen af over twee gebeurtenissen die door hem allebei werden omschreven als het laatste incident dat plaatsvond voor zijn vertrek uit zijn dorp en die op verschillende momenten van de dag plaatsvonden.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker hiermee werd geconfronteerd. Daarop verklaarde de verzoeker dat dit niet klopt en dat hij met de eerste aanval 's nachts verwees naar het incident met zijn oom.

De Raad treedt de verwerende partij bij in het standpunt dat deze verklaringen ontoereikend zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, aangezien verzoeker met betrekking tot de aanval 's nachts uitdrukkelijk het jaar 1394 vermeldde terwijl zijn oom stierf in 1390. Bovendien bevestigde verzoeker dat hij na deze aanval 's nacht het land heeft verlaten (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 6 en 16).

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker nu dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen het tijdelijke vertrek van zijn huis dat hij georganiseerd heeft naar aanleiding van de aanval op zijn oom in 1390 en zijn terugkeer naar zijn woning na enkele maanden, enerzijds; en het definitieve vertrek uit zijn huis nadat hij werd beschuldigd als spion en hij tot tweemaal toe de wagen van H.W. zag, anderzijds. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS nooit heeft vermeld dat hij na de moord op zijn oom tijdelijk het huis heeft verlaten, ook niet toen hij zijn vluchtrelaas vrij mocht vertellen. Toen hij werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid, heeft verzoeker evenmin melding gemaakt van een tijdelijk vertrek uit de woning na de moord op zijn oom. Integendeel, hij verklaarde "*Tussen 1390 en 91 is niets gebeurd*" (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 12). De Raad is dan ook van mening dat verzoeker door middel van bovenstaand verweer tracht om verschillende tegenstrijdige verklaringen te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring. Deze verklaring is echter louter post factum en niet bij machte om de eerder vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren of te weerleggen.

Verder merkt de Raad op dat verzoekers verklaring dat hij na het overlijden van H.W., volgens hem onterecht, als spion werd gezien door de mannen van H.W., weinig overtuigend is (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 12). De Raad acht het weinig aannemelijk dat verzoeker plots zonder directe aanleiding of activiteiten van zijnentwege van spionage wordt beschuldigd en men hem hierom probeert te doden, gelet op het feit dat verzoeker volledig onwetend is over de redenen waarom zijn oom vermoord zou zijn en gelet op het lange tijdsverloop tussen de dood van zijn oom en de dood van H.W., namelijk 4 jaar. Waar verzoeker verklaart dat zijn broer werd neergeschoten in Mazar-i-Sharif en hierdoor verlamd geraakte (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 15), merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat enkel hij van spionage werd beschuldigd (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 15-16) zodat het weinig waarschijnlijk lijkt dat de taliban de moeite zouden doen om zijn broer in Mazar-i-Sharif op te sporen en te verwonden.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker weinig samenhangend en eenduidig is in zijn verklaringen. Enerzijds stelt verzoeker dat niemand van zijn familie problemen heeft gehad met de taliban na de dood van zijn oom behalve hij (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 11) hoewel ze door de vijandschap iedereen van het gezin willen vermoorden (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 15), anderzijds verklaart hij dat de talib H.W. hem in 1391, een jaar na de dood van zijn oom in 1390, begon te viseren (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 13), en dat zijn handlangers hem twee jaar later, in 1394 na de moord op H.W., beschuldigden van spionage maar hij heeft geen enkel idee waarom ze hem juist viseren.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat geen andere of bijkomende aanleiding nodig is dan de dood van H.W. zelf om het slachtoffer te worden van bedreigingen. Hij wijst er op dat hij ook na de dood van zijn oom werd bedreigd door de taliban en dat de vijandschap tussen zijn familie en H.W. vaststond zodat het logisch is dat zijn handlangers vervolgens uitkomen bij verzoeker. De Raad herhaalt dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker en zijn familie worden meegesleurd in een vijandschap met de talib H.W. zonder dat zij enig idee zouden hebben over de redenen die aan de grondslag liggen van deze vijandschap. Dit doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als zou er een vijandschap geweest zijn tussen zijn oom en H.W. die is geresulteerd in de moord op zijn oom.

2.4.2.8. Gelet op wat voorafgaat, acht de Raad de verklaringen van verzoeker over de vervolging van hemzelf en zijn familie door de talib H.W. en zijn handlangers dermate onwaarschijnlijk en vaag dat zijn relaas als manifest ongeloofwaardig wordt beschouwd.

2.4.2.9. Het voorgelegde medisch attest werd in casu opgesteld door een Belgische huisarts en is zeer summier. De Belgische huisarts verklaart zeer kort verzoeker te hebben onderzocht. Hij stelt vast dat verzoeker littekens heeft op de linkerschouder en het rechter bovenbeen. De huisarts oordeelt dat deze littekens overeenkomen met een oude steekwonde en een oude schotwonde.

Verzoeker verklaarde dat hij aan de arm werd verwond met een mes en dat hij in zijn voet werd geschoten (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 13-14). De verklaringen van verzoeker over de plaats van zijn verwondingen komen bijgevolg slechts gedeeltelijk overeen met de plaats waar de arts de littekens vaststelt. Verzoeker wijt dit aan een vertaalprobleem, en stelt dat het relevante woord dat hij in

het Dari gebruikt om naar het incident te verwijzen in wezen betrekking heeft op *“het gehele been”*. Verzoeker laat evenwel na om deze bewering concreet te staven.

Wat er ook van zij, de Raad merkt verder op dat er in het medisch attest geen verduidelijking wordt gegeven over de graad van overeenstemming. Bijgevolg blijkt uit het medisch attest niet dat de vastgestelde littekens dermate overeenstemmend zijn met een oude steekwonde en een oude schotwonde dat andere verwondingen moeten worden uitgesloten en geen andere oorzaken voor de vastgestelde littekens mogelijk zijn. Gelet op al deze elementen die de zeer summiere aard van het voorgelegde medisch attest kenmerken, oordeelt de Raad dat aan dit medisch attest in casu slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven. Bovendien wijst de Raad erop dat het medisch attest geen uitspraak doet over de feitelijke omstandigheden en context waarbij deze littekens werden opgelopen noch over de redenen waarom deze verwondingen en littekens werden toegebracht.

Verzoeker verklaart dat deze littekens het gevolg zijn van verwondingen die hem werden toegebracht in het kader van een vijandschap met H.W. en de taliban. Zoals reeds gesteld, kan uit het medisch attest aan sich geen causaal verband worden afgeleid tussen opgelopen littekens en de door verzoeker aangehaalde vijandschap met H.W. en de taliban. Bijgevolg moet het medische attest in samenhang met verzoekers verklaringen worden beoordeeld.

Gelet op het summiere karakter en het beperkt gewicht van het medisch attest in samenhang bekeken met zijn manifest ongeloofwaardig relaas, maakt verzoeker in dit geval niet aannemelijk dat zijn littekens zouden zijn opgelopen in de door hem beschreven context van een vijandschap met H.W. en de taliban. Het is net de vijandschap met H.W. en de taliban die de essentie vormt van zijn vrees voor vervolging en aan de grondslag ligt van zijn beschermingsverzoek. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die volgens hem aanleiding hebben gegeven tot zijn littekens.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen andere aanwijzingen noch een andere bevredigende verklaring aanreikt voor de feitelijke omstandigheden, context of redenen waarin deze littekens zijn ontstaan.

Hoewel uit het medisch attest kan worden afgeleid dat verzoeker ernstige littekens heeft opgelopen, volstaat dit medisch attest niet, gelet op het manifest ongeloofwaardig relaas van verzoeker en bij gebrek aan een andere bevredigende verklaring, om aannemelijk te maken dat verzoeker reeds in het verleden vervolgd werd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het vermoeden, voorzien in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, is in casu niet van toepassing op verzoeker.

Daarenboven – gelet op de overige verklaringen van verzoeker, de voorgelegde documenten, zijn profiel en de algemene situatie die actueel heerst in zijn land van herkomst – blijkt uit geen enkel element dat de littekens, zoals geattesteerd in het medisch attest, op zichzelf aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.4.2.10. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging door H.W. en de taliban in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.5.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat hij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.5.2.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet herinnert de Raad aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat “*Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “*volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de

juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevindt zich de volgende rapport:

- CGVS COI Focus “Security situation in Herat province” van 18 mei 2017.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 21 november 2018 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation update, mei 2018;
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

Uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gezien de verklaringen van verzoeker over zijn regio van herkomst, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld. Met betrekking tot de provincie Herat wordt in de aanvullende nota op basis van voormelde objectieve landeninformatie terecht gesteld:

“‘Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation- Update - mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tót de westelijke regio van Afghanistan, en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. De provincie Herat wordt de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Herat ruw geschat 1,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 495 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Herat in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het geweld in de rurale districten

neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het gros van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Deze beoordeling van de verwerende partij in haar aanvullende nota ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de provincie Herat indeelt bij *"Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances."* (p. 83).

Met andere woorden, de provincie Herat is een gebied waar volgens EASO weliswaar willekeurig geweld plaatsvindt maar waar een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Specifiek met betrekking tot het district Gozara blijkt uit voormelde objectieve landeninformatie dat aan de taliban in Gozara slechts beperkt aanwezig en actief zijn. Volgens het EASO-rapport houdt dit in dat het district een keer om de drie maanden wordt aangevallen (EASO-rapport mei 2018, p. 77).

Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gozara, Herat is gesteund. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift bovendien naar informatie (stuk 4 bij het verzoekschrift) die ouder is dan de recente informatie waarnaar verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 21 november 2018.

Dat sinds 2015 de situatie is verslechterd, dat er zich in Gozara veiligheidsincidenten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat voor het jaar 2017 de provincie Herat in haar geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten (495) in verhouding met het aantal burgers (1,9 miljoen) en dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten worden gevisieerd. Bovendien blijkt uit deze recente landeninformatie dat het district Gozara niet langer een derde plaats qua veiligheidsincidenten inneemt.

De Raad besluit dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier afdoende blijkt dat de situatie in Gozara, Herat op dit moment niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer naar dit district, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Bijgevolg bevindt verzoeker zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de *"persoonlijke omstandigheden"*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van

artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of verzoeker *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Gozara in de provincie Herat, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan verzoeker persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Gozara gelegen in de provincie Herat dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het district Gozarai gelegen in het provincie Herat een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofdte van verzoeker bestaat?

In casu brengt de verzoeker geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Gozara op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont de verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Gozara in de provincie Herat een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES